

עפ"ת 38134/09/21 - דימיטרי ממציס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 38134-09-21 ממציס נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 10120671135

בפני	כבוד השופט מאזן דאוד
המערער	דימיטרי ממציס
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. בפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופטת רונה פרסון), (להלן: "בית משפט קמא"), אשר ניתנה ביום 11.8.2021, בתיק המ"ש 6331-07-21, בגדרה נדחתה בקשת המערער להארכת מועד להישפט בגין דוח תעבורה מיום 17.7.20.
2. על פי הודעת תשלום הקנס, ביום 17.2.20, נהג המערער ברכבו ללא חגורת בטיחות בהתאם להוראת תקנה 83 ב' (א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.
3. המערער הגיש בקשה להארכת מועד להישפט, בגדרה טען שהגיש בקשה להישפט אך לא שמר אסמכתא המעידה על הגשת הבקשה ומעולם לא קיבל זימון לבית משפט.
4. לטענת המערער הוא לא שילם את הדוח על אף שתדפיס משטרתי תעבורתי הדוח מופיע כהרשעה.
5. עוד הוסיף בפני בית משפט קמא, כי הבקשה להארכת מועד היא קיימים ליקויים בתשתית ראייתית לרבות: לא ברורה שעת ביצוע העבירה, בוצעו תיקונים בשעה המצוינת בדוח; השוטר לא מתייחס למצב התנועה בכביש, אין התייחסות למרחק בין השוטר לבין המערער; ולקיומו של קשר עין רציף בין רושם הדוח לבין המערער.
6. בית משפט קמא דחה את הבקשה בהחלטה מפורטת וציין בין היתר כי המערער לא הוכיח את הטענה כי שלח בקשה להישפט ולא צירף כל אסמכתא כי הגיש בקשה כזו במסגרת המועדים הקבועים בחוק או בכלל.

7. בית משפט המשך וציין כי הדוח שולם בתאריך 23.11.20, ומשכך ובהתאם להוראות סעיף 229 (ח) עם תשלום הקנס רואים את הנאשם כהודה, הורשע ונשא את עונשו.
8. בית משפט קמא ציין כי המערער לא הצליח להראות כי התשלום בוצע בעקבות עיקול וכי הדוח שולם כחודש וחצי לאחר המועד האחרון לתשלום.
9. זאת ועוד, מעיון בדוח סבר בית המשפט קמא כי השוטר האוכף תיאר בפירוט את נסיבות המקרה בדוח ואין ממש בטענות המערער בדבר כשלים ראייתיים.
- בשל כך, אין מקום לטענה של עיוות דין.
10. המערער לא השלים עם החלטת בית משפט קמא והגיש את הערעור שבפניי.
11. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים באריכות ועיינתי בהודעת הערעור המפורטת, בהחלטת בית המשפט קמא, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.
12. בדיון קבע בית משפט קמא כי המערער לא הצליח להוכיח כלל ועיקר כי שלח בקשה להישפט במועד, טענתו כי הגיש בקשה כזו, היא טענה כללית, לא מדובר בראיות קיצוניות, ולא היה מקום כי בית מהשפט יקבל טענה מסוג זה ללא כל תימוכין כי טענה זו מעבר לאמרה כללית של המערער כי הגיש בקשה כזו.
13. זאת ועוד, בדיון קבע בית משפט קמא כי חלה הוראת סעיף 229 ח, מאחר והקנס שולם, המערער לא הצליח להוכיח כי התשלום בוצע תחת מחאה בדמות תשלום על ידי עיקול, ועל כן במקרה זה חלה ההוראה 229 ח ורואים במערער על ידי ביצוע התשלום כי שהודה, הורשע ונשא את עונשו, מטעמי סופיות הדיון ויעילות ההליך מקבלים משנה תוקף.
14. על כן לא מצאתי טעות בקביעות אלה של בית משפט קמא, ואין טעמים שהצביע עליהם המערער כדי להאריך את המועד להישפט לאחר ביצוע התשלום והבקשה נעדרת כל התייחסות לנימוקים אלה.
15. גם באשר לטעם השני, החשש לעיוות דין, מסקנת בית משפט קמא מקובלת עלי. מדובר בתיאור מפורט שנרשם על ידי השוטר האוכף ונסיבות ביצוע העבירה, הטענות שהעלה המערער הן טענות כלליות ולא מצאתי כי בנסיבות העניין קיים חשש לעיוות דין.

16. על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, א' חשוון תשפ"ב, 07 אוקטובר 2021, בהעדר
הצדדים.